

KDY^½ LID[‰] NEJSOU LID[‰]

ÄŒtvtek, 24 Ä°nor 2022

Když chodí m parkem se svážím milovaným chlupatým soupostelným, obávám se povídám s jinými pejskami. Hodně jich má pejska z Áºtulku, jsou o to víc milování, obohacují se k nim svá t párové třídy chovali. Svážím pányná m jsem bezvážně hráni oddáni, mnohdy ani netuší, po "svobodě" bez vodítka. Chtějá mít naopak jistotu, že mají sváho nejdrahého co nejblíže, že je k nám mu poutá pravidla a žádára. Kolikrát jsem vyslechla otázku osudy... Nejhorší co mi na tohle jednou Á™ekla má drahá dcera: "Mami, to jsou psi, ale uvádějte si, že nás kteří lidé se stejně tak ke svážím vlastním dám?"

"V zájmu jsme zachránili malého báloho pejska. Do našeho Áºtulku se dostal v neuváděmítelně hrozném stavu.

Byl obávaný extrémně krutostí; byly mu užívány znuty užíti, extrémně hubení, jen podávejte - opravdu neuváděmítelně všechno, a navíc bylo podezíráno i ze sexuálněho násilí.

Byl fyzicky i emocionálně nesmírně traumatizován.

Neváděli jsme, jestli páráteli.

Jeho stav byl moc životně. Nemohl vstát, ležel, a kdyby se obával nepohnul, vypadal jak mrtvý; veterinář mu ani nedokázal odebrat teplotu.

Byl tak chudokrevný, že veterinář byl v žoku, že pejsek vžebec ještě Á¾il. Dostal dvě transfuze, pak ho opatrně naložili - a stalo se neskutečné, to malého psátko, miminko, ten pes koncentráčně k se po krátkém Á¾ase opravdu vzplanul, obrostly svalovinou, narostla mu jeho krájsná srst... A až je to k neváděmítelné, na lidi nezaneváděl.

Byl adoptován, že si blaženě v rodině, kde jsou ještě další psi - kámoji. Je teď opravdu v ruky na sváště...

d@niela

